

som vindes fuldt eller delvis – rent faktisk er indbygget et incitament for skatteyderen til ikke at føre grundløse klager og til at økonomisere sine udgifter til sagen. Skatteyderen må nemlig naturligt lade det indgå i sine overvejelser, at der – også på trods af en sagkyndigs forsikringer om det modsatte – er en risiko for at tabe sagen, hvorved skatteyderen selv må afholde 50 pct. af udgiften. Dertil kommer, at en skattesag af hovedparten af alle skatteydere normalt anses for en både langvarig og belastende sag, som man helst så sig foruden. Af samme grund må forslagsstillerne sætte spørgsmålstegn ved skatteministerens antagelse om, at en ordning med 100 pct. omkostningsgodtgørelse forudsætter etablering af særlige myndigheds- og klagestrukturer.

Med henvisning til disse selvregulerende forhold finder forslagsstillerne ikke, at den af skatteministeren anførte risiko for grundløse klager og misbrug af ordningen kan begrunde, at der ikke indføres 100 pct. omkostningsgodtgørelse i disse sager.

Forslagsstillerne har videre noteret sig, at det i oversigt over større budgetændringer (Skatteudvalget alm. del – bilag 762, folketingsåret 2000-01) fremgår vedrørende § 9, at der fra finanslov 2001 til finanslovsforslag 2002 sker en budgetændring vedrørende udgifter til sagkyndig bistand i skattesager m.v. fra 64,3 mio. kr. til 50,8 mio. kr., dvs. et fald på 13,7 mio. kr., og at udgiftsniveaet er nedsat i forhold til det, der var forventet som følge af de ændrede regler for omkostningsdækning til sagkyndig bistand, jf. lov nr. 464 af 31. maj 2001. Skatteministeren har oplyst, at nedjusteringen af udgiftsniveaet skyldes, at der ikke har været så mange sager som skønnet i forbindelse med den pågældende lovændring. I forbindelse med lovændringen skønnede man, at antallet af sager ville blive fordoblet til ca. 5.200 sager årligt. Dette skøn er på baggrund af erfaringerne efter lovændringerne nu væsentligt nedjusteret til 4.000 sager for hvert af årene 2001 og 2002. Der henvises vedrørende skatteministerens oplysninger til Skatteudvalgets alm. del – bilag 820, folketingsåret 2000-01.

I forbindelse med udvidelsen af omkostningsgodtgørelsesordningen i foråret 2000 blev det vedtaget, at skatteministeren årligt skal afgive en redegørelse til Folketinget om den udgiftsmæssige udvikling m.v. i sager, hvortil der kan ydes omkostningsgodtgørelse. Formålet er at følge udviklingen på området med henblik på senere eventuelle ændringer af ordningen.

Skatteministeriets redegørelse fra september 2001 om sager om omkostningsgodtgørelse i perioden fra den nævnte lovs ikrafttræden 5. april 2000 til og med den 31. december 2000 er den første (omdelt i Skatte-

udvalget på B 97 – bilag 6, folketingsåret 2000-01). Af redegørelsen side 12 fremgår, at de fremtidige udgifter til omkostningsgodtgørelsesordningen skønnes at ligge på 40-50 mio. kr. pr. år.

Forslagsstillerne har videre noteret sig, at det fremgår af redegørelsen (bl.a. side 1-2), at regnskabstallet for 2000 viser, at der er sket en stigning i udgifterne til godtgørelse for sagkyndig bistand fra 21 mio. kr. i 1999 til 29,3 mio. kr. i 2000, og at det i redegørelsen antages, at den stigende udgift til omkostningsgodtgørelse kan skyldes en mindre stigning i antallet af sager, hvorimod der ikke er belæg for at antage, at skattepligtige i større omfang lader sig repræsentere af rådgivere. Det kan efter redegørelsen tyde på, at stigningen i udgifterne i 2000 overvejende stammer fra de nye regler om højere procentsatser.

Forslagsstillerne skal her påpege vedrørende spørgsmålet, om de skattepligtige i større omfang lader sig repræsentere af rådgivere, at det fremgår af redegørelsen side 12-13, at en stikprøveundersøgelse i Landsskatteretten på sagsindgangen i juni 1999 viste, at 75 pct. benyttede sig af repræsentanter, og at en tilsvarende stikprøve i marts 2001 viste, at 74 pct. benyttede sig af repræsentanter. Det vil sige et fald i anvendelsen af repræsentanter!

De nuværende erfaringer viser altså, at en udvidelse af reglerne for omkostningsgodtgørelse hverken fører til en voldsom stigning i antallet af sager, eller at skatteyderne i større omfang anvender rådgivere. Dette er også i tråd med forslagsstillerens antagelser om, at langt de fleste skatteydere er ganske tilbageholdende med at føre skattesager, fordi det kan være en både langvarig, økonomisk og psykisk belastning for den enkelte. Og risikoen for at tabe sagen er som allerede nævnt et økonomisk element, som en skatteyder vil inddrage i sine overvejelser om overhovedet at anlægge sag, samt i givet fald omfanget af den sagkyndige bistand.

Forslagsstillerne håber, at de nye erfaringer vedrørende udviklingstendenserne som følge af udvidelsen af reglerne for omkostningsgodtgørelse samt de heraf følgende nedjusteringer af udgifterne forbundet med godtgørelsesordningen kan medvirke til at skabe bred tilslutning i Folketinget til en forhøjelse af godtgørelsesprocenten til 100 pct. i de sager, hvor skatteyderen får fuldt eller delvist medhold. Det er forslagsstillerens opfattelse, at de nylig indhentede erfaringer medfører, at der med rette kan sættes spørgsmålstegn ved realiteten og vægten af de problemer, som skatteministeren har anført som begrundelse for hidtil at afvise en 100 pct.-dækning.